

neposuzovalo a posuzovati ani nemusilo, když § 15 zákona č. 204/1932 Sb. klade váhu jen na výdělečný příjem (v běžném toho slova smyslu), pokud je podroben dani důchodové.

Č. 12.541.

Pojišťovací právo: Podle § 16 vlád. nař. č. 199/1922 Sb. i u učňů, kteří pro nedokonaný ještě výcvik nejsou placeni jako normální dělník jejich oboru, je vycházeti ze mzdy fiktivní, pro jejíž určení — v mezích stanovených v cit. předpisu — je měřítkem nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka v zaměstnání, pro něž se učňové vzdělávají.

(Nález z 6. října 1936 č. 14.638/36.)

Věc: Alexandr S. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 24. listopadu 1933 o úraz. příspěvcích.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem z 12. září 1931 předepsala zem. úřadovna pro pojišťování dělníků na Slovensku v Bratislavě st-li doplatek úraz. příspěvků za léta 1928 a 1929. Námitkám proti tomu podaným žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl. K námitce týkající se započtení mzdy učňů ve výši 5400 Kč konstatoval žal. úřad, že minimální mzda plně placeného dělníka ve stavebním průmyslu činí 4.40 Kč za hodinu, přesahuje tedy 5400 Kč ročně; v důsledku toho bylo plným právem vzato za základ 5400 Kč ročně (§§ 8 a 16 nař. č. 199/1922 Sb.). Tato fiktivní mzda je dle zákona úplně neodvislá od toho, které mzdy učňové ve skutečnosti používají.

O stížnosti uvážil nss toto:

Předmětem sporu je jediné, zda žal. úřad právem vyslovil, že za podklad pro vyměření úrazových příspěvků u učňů lze vzít fiktivní výdělek 5400 Kč, rozpočtený na pracovní dobu, nebo zda základem tím je skutečně docílený výdělek. Stížnost má za to, že v případě, když učeň dostává plat (mzdu), tvoří tento plat základ pro vyměření příspěvků, a uvádí dále, že když učeň nepracuje celý rok, jako u sezonních živností, má se vycházeti z minima 2250 Kč a nikoli z maxima 5400 Kč. Stížnosti nelze dát za pravdu.

Především je ze spisů konstatovati, že úrazové příspěvky nebyly za jednotlivé učně vyměřeny z částky 5400 Kč, nýbrž z částky, připadající z 5400 Kč na skutečnou pracovní dobu, vyjma dva učně, jejichž skutečný výdělek tuto částku přesahoval, a byl tudíž vzat zřetel k tomu, že učňové nebyli po celý rok zaměstnání.

§ 16 vlád. nař. č. 199/1922 Sb. stanoví ve spojení s § 8, že roční pracovní výdělek učňů, volentérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonaný ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou plně placeny, má býti vyměřen touž částkou jako nejmenší roční výdělek pracovní plně placeného dělníka nebo závodového úředníka toho zaměstnání, pro něž se vzdělávají, avšak v době . . . od 1. ledna

1921 nejvýše částkou 5400 Kč a aspoň 2250 Kč. Z toho se podává předem, že nejen u učňů, kteří vůbec mzdy nepožívají, nýbrž i u těch, kteří nejsou pro nedokonaný ještě výcvik plně placeni, totiž placeni tak jako normální dělník toho kterého oboru, má se vycházeti ze mzdy fiktivní podle dalšího ustanovení zjištěné. Uvádí-li stížnost, že lze jen tehdy podle cit. § 16 postupovati, když učeň vůbec platu nedostává, ocitá se v rozporu s jasným zněním tohoto předpisu; že by učňové, o které jde, byli přes nedokonaný ještě výcvik plně placeni, tedy že by dostávali stejnou mzdu jako vyučení dělníci, stížnost netvrdí. Dále plyne z cit. předpisu, že měřítkem pro určení této fiktivní mzdy je nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka dotyčného zaměstnání, a že je toliko stanovena nejnižší (2250 Kč) a nejvyšší (5400 Kč) hranice. Nepraví totiž nařízení, že fiktivní mzdu jest určiti buď částkou 2250 Kč nebo 5400 Kč, nýbrž výslovně určuje, že fiktivní mzdu je stanoviti podle nejmenšího ročního výdělku plně placeného dělníka, a jen když tento nedosahuje nebo přesahuje uvedené částky, je tyto vzíti za základ.

Žal. úřad konstatoval pak, že minimální mzda plně placeného dělníka ve stavebním průmyslu činí 4.40 Kč za hodinu a že přesahuje 5400 Kč ročně. Že by tomu tak nebylo, stížnost netvrdí a jeví se proto bezdůvodnou.

Č. 12.542.

Policejní věci: * Právo úřadu policejního vypovědění cizince ze státního území podle § 2 zákona č. 88/1871 ř. z. pro skutek, pro který jeho pobyt na státním území se jeví z ohledů veřejného pořádku nebo bezpečnosti nepřipustným, není vyloučeno tím, že trestní soud zastavil přípravné trestní vyšetřování pro týž skutek zavedené.

(Nález z 6. října 1936 č. 15.096/36.)

Prejudikatura: Boh. A 10.411/1933.

Věc: Karel M. v Ústí n. L. (adv. Dr. Albert Maresch z Ústí n. L.) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. listopadu 1933 o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem policejního komisařství v Ústí n. L. z 9. října 1933 byl st-l na základě odst. 5 § 2 zákona z 27. července 1871 č. 88 ř. z. jako nevíтанý cizinec vyhoštěn z celého území republiky Československé navždy. Odvolání, jež st-l proti tomuto výměru podal, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Především bylo přihlédnouti k námitce, kterou stížnost, poukazujíc na ustanovení § 33 zákona na ochranu republiky z 19. března 1923 č. 50 Sb., podle něhož soud odsoudivší cizince vysloví, příp. může vysloviti jeho vypovězení z území republiky, namítá, že nelze nahlédnouti, jak za platnosti tohoto zákonného ustanovení může policejní a jemu nadřízený úřad zem. sáhnouti s úspěchem k ustanovením zákona z 27. července 1871 č. 88 ř. z. a a předbíhati tak rozhodnutí kraj. soudů jako trestních vydáváním vyhošťovacích výměrů, pro něž podle provedeného soudního